

(5)

Jak

---

pan Kotrč

---

zasedl

---

celou hájovnu

Ale ještě ten den si pan Kotrč vzpomněl a přišlo na něho veliké vztekání, že se mu rozešla svatba s Josefkou. Zkoušel proti tomu všelicos. Nakonec se vypravil do lesa, aby se tam vydýchal ze zlosti.

(31)

Taky hajný Robátko a jelen Větrník byli v lese. Šli od díla k dílu, jestli je všude pořádně.

Mezi pasekou a vysokým lesem zahlídli lišku Metýnku. Měla jméno od toho, že metla červeným ocasem pořád napravo nalevo. Seděla a oči dělala po andělíčkoví.

Robátko povídá:

„Copak tu děláš?“

„I nic,“ řekla Metýnka.

„Já vím,“ povídá Robátko. „Číháš tu na králíka Šuchaje.“

„Ani jsem si sama nevšimla,“ odsekla Metýnka.

Větrník na ni zadupal, až odskočila do lesa. Robátko na Větrníkovi jel dál.

Taky Metýnka kroužkovala lesem. Prskala zlostí, že se jí to pokazilo s králíky. Ve stínu za skalkou potkala pana Kotrče z velkého domu. Ještě byl tak horký od zlosti, že si musel mávat kloboukem kolem uší.

„Ty máš zlost a já mám taky zlost,“ povídá mu Metýnka.

„Co je liščí zlost proti kotrčovské,“ zabručel Kotrč.

Metýnka se ometla kolem boků červeným ocasem.

„A jaká je ta kotrčovská zlost?“

„Hó, k nevstání. Nemůžu vyžrát na hajného Robátka. Už čtyřikrát mi zmešlo,“ zabručel Kotrč.

Metýnka přešlápla z nožky na nožku.

„Taky mám s Robátkem účty.“

„Když dáme dohromady rozum kotrčovský a liščí, jistě na něco přijdeme,“ řekl pan Kotrč.

Sedl si na pařez a Metýnka proti němu na plácek suchého jehličí. Přemýšleli, až panu Kotrčovi chodily oči z koutka do koutka. Metýnka si k tomu sekala červeným ocasem. Nakonec Kotrč povídá: „Hlavu mám jako bednářem obitou.“

„A mně se vylíhlo!“ štěkla Metýnka. A je tu liščí rada: „Sedni si, Kotrči, do hájovny. Na Robátka už tam nezbude, a musí pryč do světa.“

„Hó! Za tu radu máš u mě bažanta!“

Už chtěli ti dva vykročit k hájovně, když na ně z vysokého lesa zavolala Josefka:

„Já vás dobře slyšela.“

Sbírala ve vysokém lese do košíka šišky a všechno vyposlechla.

„Poví to Robátkovi,“ lekl se pan Kotrč.

„Povím,“ řekla Josefka a stromy za ní mávly větvemi jako křídly, jak se rozběhla hledat Robátka.

„A nepoví!“ štěkla liška Metýnka. „Kotrči, ty pospíchej rovnou k hájovně. A ostatní pořídím já, po liščím.“

Pan Kotrč se pustil k hájovně. Po rovině utíkal, z kopečka se kutálel.

Metýnka zatím po liščím nose našla v lese Robátka s Větrníkem. Skočila za hromádku suché chvoje a vystrčila špičku červeného ocasu.

„Zle je. Chytlo nám v lese,“ volá Robátko a namířili si s Větrníkem k chvoji.

Metýnka přeskočila. Už zas to červeně plápolá nad hromádkou klestu, co zbyl po dřevorubcích.

„Oheň přeskočil do ostružiní!“ volá Robátko.

Tak je liška Metýnka za svým červeným ocasem vodila odleh-
lými stezkami po celém lese. A Josefka marně hledala Robátka
s Větrníkem na známých koncích.

Nakonec je Metýnka vyvedla na kraj palouku, kde stála hájov-
na. Tam se jim ukázala a řekla:

„Vy dva můžete rovnou odejít do světa.“

„A proč to?“ povídá Robátko.

„Kdo to chce vědět, ať nakoukne do hájovny,“ uchichtla se liš-
ka Metýnka, zametla za sebou ocasem a už tam nebyla.

Robátko skokem k hájovně a nakoukl oknem.

Ve světnici sedí pan Kotrč a je ho tolik, že hodinové kukačce nezbývá místo na poklonku.

„Kde sedím já, tam už se druhý nevejde,“ povídá Kotrč. „Radši, Robátko, ani nezkoušej dveře.“

Robátko se do nich opřel. Zkusila to i Josefka, co zatím přiběhla. A taky jelen Větrník.

Nepohnuli dveřmi ani o píd.

Radili se, jak tedy na Kotrče jinak. Robátko nevěděl. Nevěděla to ani Josefka. Až jelen Větrník povídá:

„Stavěl jsi přece, Robátko, tu hájovnu z odřatých stromů a z neloupaných trámů.“

A rovnou začal na hájovnu hrnout parožím vodu ze studánky. Robátko ji políval z klobouku a Josefka kropila po hrstích. Odřaté stromy vzaly vláhu a začaly hnát do ratolístek a do haluzí.

„Hó,“ povídá pan Kotrč. „Za chvíli tu bude jako v lese. Darmo bych tu zabloudil.“

A rovnou ven ze dveří. Vytřásl si z vlasů ulomenou ratolítku a zabručel:

„Pětkrát mi zmešlo. Ale pošesté se povede.“